

Ernest Riera

Finalment arribà a l'aeroport. Duia hores assegut esperant aque obrissin l'oficina de venda de bitllets; quan, de sobte, una veu alienada cridà per l'altaveu: "Per favor, que el passatger número 5001 amb pes de la bota dreta 5,3 Kg i pes de la bota esquerra 6.5 Kg es dirigisqui a l'oficina número dos." S'indignà. ¡On s'havia vist que cridessin així la gent! Resignadament s'ho rumià una mica. Després de tot, podria ser perfectament possible que es referissin a ell. El pes de la càmera sobre el seu omòplata esquerre podia haver fet que l'arena del desert entràs més fàcilment en la bota esquerrana.

desaparegué per una porteta minúscula que hi havia al final de la cinta. Si hagués tengut la càmera a mà ho hagués enregistrat tot, per a fer un curt. No hagués tengut sentit, però res del que li estava succeint darrerament en tenia.

Ara era el torn de la crida del "passenger 5001". El nostre personatge es va col·locar davant d'una d'aquelles balances. L'agulla d'aquella "andròmina" es movia de costat a costat, com si l'estàs saludant. Allò l'hipnotitzà i a l'instant es trobà assegut a l'extrem de l'ala dreta de l'avió.

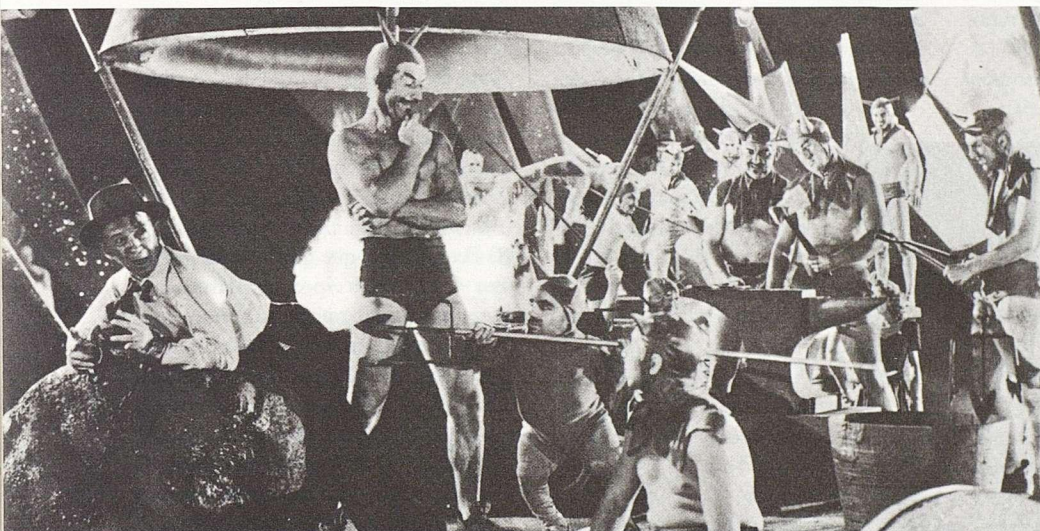
Sentí el rugit dels motors i minuts més tard ja s'havien enlairat. Al seu costat

vis li seguïen estirant cap a dalt i la respiració cada vegada li tremolava més. Amb gran demostració de coratge seguí aguantant. Desgraciadament, quan més es reprimia més li venien les ganes. Resistí durant uns segons més. Però llavors, la imatge de la cara tan divertida que solia posar quan es reprimia li vengué al record. No pogué evitar-ho... el blanc de les dents frontals es deixà veure, els contorns del llavis s'anaren desferrant... Amb gran desesper i amb gran voluntat espijà tan fort com va poder amb les mans damunt el front i amb els peus davall la barbata. Però clar...la rialla inevitablament sortia pels costats. Si se'n sortia d'aquesta, ja tenia material a prou per fer un llargmetratge. Es bufetejà el costat esquerre però el somriure li sortí pel dret. Per sort, amb un cop simultani a cada galta, aconseguí a la fi, envainar la rialla cap als interiors.

5001 mantengué la mà tapant la boca durant una bona estona, per si de cas. En aquells moments de tranquil·litat aprofità per escriure una noteta a la senyora del seu costat, comunicant-li els efectes que el seu fum li causaven. Quan la grasseta la llegí, tot d'una es disculpà, es posà de genollons i agraint el seu esforç li besà els peus.

Fou llavors quan l'arrogant hostessa vengué portant una safata plena de caramels. 5001, que era molt llèpol, no pogué resistir la temptació i n'agafà un de maduixa. Es disposava a obrir la boca quan la maleïda rialla sornaguera rompé les parets en què estava reclosa i tornà a voler sortir. Aquesta vegada, però, el procés fou pràcticament instantani: l'estómac li espijà cap amunt, la respiració se li retornà, els músculs labials se li ablaniren. Paulatinament, anava escapant; primer per la llengua, després entre l'esclatxa de separació de les dents, i finalment, entre els llavis. El siulo d'una locomotora, el crit d'una gata en zel, l'esclafit de deu campanes en caure al terra, s'anaven succeint sense pausa alguna. Els primers casos de contagi ja anaven apareixent. L'aeroplà tremolava.

Tots els passatgers, excepte els de la primera classe, reien per les butxaques. Per això foren aquests els únics que tengueren temps per agafar el paracaigudes i botar de l'avió. Tots els altres quedaren dintre. Un pic més els rics guanyaven als pobres! ❖

Decidí aixecar-se i dirigir-se cap a l'oficina esmentada. Allà hi havia altres persones que mesuraven el pes de les seves botes. Cadascun d'ells es trobava davant una balança. Quan l'oficinista alçà la mà dreta, aquells, tots al mateix temps, recolzaren el peu dret, en aixecar la mà esquerra posaren l'esquerra. Sobtadament del darrera d'una de les balances aparegueren dos homes amb les cames peludes vestits amb gavadines blaves. Sense dubte aquell lloc no podia ésser l'aeroport. Cansat com estava, s'hauria ficat dins el plató de qualque pel·lícula surrealista. Mirà cap al sostre desitjant trobar el director enfilat a una grua, però no el veié. Els estranys homes de les gavadines havien agafat un dels individus que pesaven el pes de les seves botes i l'havien fet seure amb les maletes a sobre de la cinta corredissa. El pobre, després d'anar amunt i avall per tots els racons de l'aeroport,

dret no hi havia més seients, però una gavina enorme estava covant a la punta de l'ala. A cada estonteta deixava caure un ou. 5001 suposà que ho feia per marcar el camí de tornada. Però tampoc li dona massa més importància. La senyora grassa que seia a la seva esquerra, preferia fumar en pipa que fixar-se amb l'animal. Els moviments d'aquesta també eren ben estrafolaris. En inspirar el fum acotava el cap i en canvi, en expirar-lo es girava i li tirava damunt la cara.

Passada una bona estona un núvol de fum envoltava 5001. Les restes de nicotina li havien empastifà la pell. El fum i la nicotina plegats li estaven provocant unes fortes pessigolles. Sense dubte això era molt perillós per l'estabilitat de l'avió, sobretot quan el cartell de "No riure" s'havia acabat d'encendre.

Es va intentar contenir tant com va poder, però els músculs laterals dels lla-